

владѣтелската власт на Кубрата, се установява, че въ старото прабългарско държавно право отъ тази епоха още не била окончателно свършена борбата между индивидуалното и колективното начало за наслѣдване владѣтелската власт. Първото, както се установява отъ Именика и другитѣ правноисторични извѣстия, за прабългаритѣ било правило и прѣобладавало, но и второто не било съвсѣмъ изчезнало. Послѣдното въ удобенъ моментъ се появявало и причинявало голѣми вжтрѣшни раздори и борби, неминуемо послѣдствие на които било ослабването и раздробяването на прабългарската държава. Тази опасност по всѣка вѣроятност ималъ прѣдъ видъ Кубратъ и, за да не бждатъ унищожени отъ властолюбието на синоветѣ му неговитѣ дългогодишни трудове по обединението на всички прабългари подъ една владѣтелска власт, въ прѣдсмъртния си часъ ги съвѣтвалъ да живѣятъ въ любовъ и завѣщалъ праотеческата земя на най-стария си синъ Батбайанъ.⁹ Това значи, че Кубратъ завѣщалъ и прѣдалъ цѣлата владѣтелска власт на най-стария си синъ Батбайанъ, а пъкъ другитѣ четирима съвѣтвалъ, да признаятъ най-стария си братъ за самовластенъ владѣтелъ и господарь и да му се покоряватъ. Дѣйствително Батбайанъ слѣдъ смъртта на баща си Кубратъ се възкачилъ на прабългарския владѣтелски прѣстолъ и самовластно господарувалъ около три години (667—670). Но слѣдъ това братята му въз основа началото за колективното наслѣдване владѣтелската власт, отказали да му се подчиняватъ, раздѣлили бащината си държава и народъ и всѣки въ падналата му се частъ господарувалъ самостоятелно и независимо.

⁹ Niceph. 38,39.

, Theoph. I, 546.